

«اکنونمیست» گزارش داد کاهش سرعت اقتصاد چین

کمپین کووید صفر باعث رکود اقتصادی شده و ممکن است اقتصاد را به یک الگوی توقف-شروع محکوم کند. این اتفاق، یک مشکل بزرگتر را ایجاد می‌کند: مبارزه ایدئولوژیک رئیس‌جمهور شی جین پینگ برای بازسازی سرمایه‌داری دولتی. اگر وی در این مسیر باقی بماند، رشد چین کند می‌شود و پیش‌بینی اقتصاد چین سخت خواهد بود و عواقب سنگینی برای این کشور و جهان خواهد داشت.

هفته‌نامه اکنونمیست در سرمقاله شماره جدید خود به سیاست‌های اقتصادی چین پرداخت و در مورد احتمال زوال اقتصادی چین هشدار داد. اکنونمیست در این سرمقاله نوشت: در ۲۰ سال گذشته، چین بزرگ‌ترین و قابل‌اعتمادترین منبع رشد در اقتصاد جهان بوده است. چین عهده‌دار یک‌چهارم افزایش تولید ناخالص داخلی جهان در این دوره بوده و در واقع در ۷۹ بخش از ۸۰ بخش رشد داشته است.

در دوره پس از مائو، حزب کمونیست رویکردی عملی برای ثروتمند کردن کشور اتخاذ کرده و اصلاحات بازار را با کنترل دولتی ترکیب کرده است. اما اکنون به نظر می‌رسد که اقتصاد چین در خطر است.

کمپین کووید صفر باعث رکود اقتصادی شده و ممکن است اقتصاد را به یک الگوی توقف-شروع محکوم کند. این اتفاق، یک مشکل بزرگتر را ایجاد می‌کند: مبارزه ایدئولوژیک رئیس‌جمهور شی جین پینگ برای بازسازی سرمایه‌داری دولتی. اگر وی در این مسیر باقی

بماند، رشد چین کند می‌شود و پیش‌بینی اقتصاد چین سخت خواهد بود و عواقب سنگینی برای این کشور و جهان خواهد داشت. پس از گذشت نزدیک به دو ماه، محدودیت‌های مربوط به قرنطینه در شانگهای در حال کاهش است، اما چین با شیوع کرونا در پکن و تیانجین تا خالی شدن از کووید فاصله زیادی دارد. اکنون بیش از ۲۰۰ میلیون نفر در محدودیت زندگی می‌کنند و اقتصاد این کشور در حال تنزل است. خرده‌فروشی در ماه آوریل ۱۱ درصد کمتر از سال قبل بود و میزان خرید از کی‌اف‌سی، خودرو و کارتیه پایین است. اگرچه برخی از کارگران در کارخانه زندگی می‌کنند ولی تولید صنعتی و حجم صادرات کاهش یافته است. برای اولین بار از سال ۱۹۹۰، پس از قتل عام در نزدیکی میدان تیان آن من، چین ممکن است مجبور شود به مدت یک سال کامل برای رشد سریع‌تر از آمریکا تقلا کند. برای دوره شی این اتفاقی بد است، این در حالی است که شی به دنبال این است که برای سومین بار به عنوان رئیس‌جمهوری چین تایید شود. با تمدید دوران ریاست جمهوری شی برای سومین دوره پیاپی، رسم دو دوره ریاست جمهوری برای رهبران چین از بین می‌رود. این در حالی است که اکنون مسوولیت ضربات وارد شده به اقتصاد چین متوجه شی است. اولین انتقادی که در مورد تصمیمات شی به او وارد می‌شود سیاست صفر کووید اوست که به مدت ۲۸ ماه اجرا شده است. حزب کمونیست اکنون، این نگرانی را دارد که بازگشایی صنایع و لغو محدودیت‌ها به مرگ میلیون‌ها نفر منجر شود. این ترس ممکن است تا حدی درست باشد، ۱۰۰ میلیون نفر بالای ۶۰ سال دز سوم واکسن را تزریق نکرده‌اند. از طرفی هم این کشور از واردات واکسن‌های موثرتر غربی خودداری می‌کند. در عوض ممکن است برنامه این باشد که سیاست کووید صفر را به سال آینده موکول کنند. چین از میزبانی مسابقات فوتبال جام ملت‌های آسیا در ژوئن ۲۰۲۳ کناره‌گیری کرده است. از آنجا که اُمیکرون قدرت سرایت بالایی دارد، ابتلای بیشتر و قرنطینه اجتناب‌ناپذیر است. اما از آنجا که سیاست کووید صفر به شی نسبت داده می‌شود، هرگونه انتقاد از آن به عنوان خرابکاری تلقی می‌شود. تعصب ایدئولوژیک پشت تصمیمات شی است، مجموعه‌ای از ابتکارات اقتصادی که چیزی را شکل می‌دهد که شی آن را «مفهوم توسعه جدید» می‌نامد، و هدف آن رسیدگی به تغییرات بزرگی است که در

یک قرن دیده نشده است، مانند شکاف میان چین و آمریکا.

اهداف چین منطقی هستند: مقابله با نابرابری، انحصار و بدهی و اطمینان از تسلط چین بر فناوری‌های جدید و تقویت در برابر تحریم‌های غرب.

اما توفان جریمه‌ها، مقررات جدید و اصلاحات باعث شده است که صنعت فناوری که ۸ درصد از تولید ناخالص داخلی را تشکیل می‌دهد، دچار رکود شود. قوانین سختگیرانه در بخش املاک که مسوول بیش از یک‌پنجم تولید ناخالص داخلی است، منجر به کاهش بودجه شده است. همین قوانین از دلایلی بود که باعث شده فروش مسکن در آوریل ۴۷ درصد در مقایسه با سال قبل کاهش یابد. دولت چین امیدوار است برنامه محرک گسترده‌ای که در حال ساخت است به آن کمک کند تا به هدف رشد رسمی ۵ / ۵ درصدی برای سال ۲۰۲۲ دست یابد و نگرانی‌های پیش روی کنگره را آرام کند. در ۱۹ مه، نخست‌وزیر چین، از مقامات خواست برای احیای رشد اقتصادی قاطعانه عمل کنند و در همین راستا بانک مرکزی نرخ‌های وام مسکن را کاهش داد. این حزب تلاش کرده است تا به سرمایه‌گذاران فناوری وحشت زده اطمینان دهد.

گام بعدی دولت چین احتمالاً یک برنامه بزرگ زیرساختی دولتی است که از طریق اوراق قرضه تامین می‌شود. اما انبوه بدهی نیاز به قرنطینه‌های شدید را برطرف نمی‌کند یا خطرات ناشی از مدل اقتصادی شی را کاهش نمی‌دهد. این موضوع شامل گسترش دامنه کم بازده‌ترین بخش اقتصاد است. در بخشی که توسط دولت اداره می‌شود سیاست‌های صنعتی چین موفقیت‌های چشمگیری داشته است، به عنوان مثال ایجاد موقعیت مسلط جهانی در باتری‌های پیشرفته. شی امیدوار است که فناوری و گروه جدیدی از صندوق‌های سرمایه‌گذاری دولتی، تصمیمات سریع‌تری بگیرند. اما همه شکست‌های ناامیدکننده را

نباید فراموش کرد، از صنایع کمر بند زنگ زده گرفته تا میکروچیپ‌ها. در همین حال، مشوق‌ها در مولدترین بخش اقتصاد، یعنی بخش خصوصی، آسیب‌دیده است. این موضوع در بازارهای مالی که شاهد جریان‌های خروجی زیادی بوده‌اند قابل مشاهده است. سهام چین با ۴۵ درصد کاهش نسبت به سهام آمریکایی معامله می‌شود که این فاصله‌ای نزدیک به رکورد است. محاسبات سرمایه‌گذاران و کارآفرینان در حال تغییر است. برخی می‌ترسند که سود مالی هرکسب و کاری توسط حزب که به بخش خصوصی بدبین است محدود شود. سرمایه‌گذاران خطرپذیر می‌گویند که به بزرگ‌ترین یارانه‌ها روی آورده‌اند، نه بهترین ایده‌ها.

برای اولین بار در ۴۰ سال گذشته هیچ بخش عمده‌ای از اقتصاد شامل اصلاحات آزادسازی نشده است. اقتصاد ایدئولوژیک شی پیامدهای بزرگی برای جهان دارد. اگرچه محرک‌ها می‌توانند تقاضا را افزایش دهند، اما احتمالاً قرنطینه‌های بیشتری وجود دارد و اقتصاد جهان که با رکود مواجه است را به خطر می‌اندازد. در تجارت، اندازه و پیچیدگی چین، باعث شده است که نتوانیم این کشور را نادیده بگیریم. قهرمانان چینی ممکن است بر برخی از صنایع دهه ۲۰۳۰ تسلط داشته باشند، اما غرب احتمالاً واردکننده محتاط‌تری برای محصولات چینی خواهد شد. در دیپلماسی، حضور بخش خصوصی که از بلندپروازی و استقلال کمتری برخوردار است به این معنی است که حضور چین در خارج از کشور بیشتر دولتی و سیاسی خواهد بود.

خطرات حکومت یک نفره

زندگی در یک چین منزوی‌تر چگونه خواهد بود؟ در حالی که مردم در مورد قرنطینه و از دست دادن مشاغل آنلاین صحبت می‌کنند، بعید است که به دلیل نظارت، تبلیغات و حمایت گسترده از اهداف حزب، این نظرات به ناآرامی تبدیل شود. برخی از تکنوکرات‌ها با گرایش کشور به چپ موافق نیستند، اما فاقد قدرت و شجاعت لازم برای اعتراض به آن هستند. بنابراین هیچ رقیبی برای شی که ۶۸ سال دارد، وجود ندارد. با این حال، در آستانه

برگزاری کنگره حزب کمونیست که ممکن است حداقل تا سال ۲۰۲۷ قدرت او را تضمین کند، کاستی‌های حکومت یک نفره در دومین اقتصاد بزرگ جهان آشکار است.

منبع: دنیای اقتصاد